

indbyrdes eller mellem stationer og udenforstående foretagender – der forpligter lokale tilladelseshavere til at udsende de samme programmer som andre radio- eller tv-foretagender (programmæssigt »network«). Dette gælder, uanset om der er tale om tidsforskudt udsendelse.

Forbudet gælder kun for de ordinære programmer. Reklamer er således ikke omfattet af forbudet mod network.

Reglen indebærer ikke et forbud mod samarbejde i almindelighed. Eksempelvis kan flere tilladelseshavere danne en forening med henblik på at foretage gunstige programindkøb, blot programvirksomheden udøves selvstændigt af den enkelte tilladelseshaver. Den enkelte tilladelseshaver skal i alle tilfælde bevare sin redaktionelle frihed.

Til § 51

Stk. 1 svarer til den gældende § 15 a, stk. 5.

Stk. 2 er en ny bestemmelse. I forbindelse med tilvejebringelsen af overensstemmelse med de regler, som vil være gældende i europæiske lande i henhold til Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn og EF-direktivet om »tv uden grænser«, foreslås det at skabe hjemmel for, at der også herhjemme for lokal-tv's vedkommende vil kunne udfærdiges regler, som pålægger tilladelseshaverne at udøve programvirksomheden på en sådan måde, at der tages hensyn til børn og unges særlige forhold.

Stk. 3 svarer til den gældende § 15 a, stk. 6.

Til § 52

Bestemmelsen svarer til den gældende § 15 d, stk. 3, dog er det nu præciseret, at tilladelseshaveren – ud over at påse overholdelsen af reklameregler – også skal påse overholdelsen af regler om sponsoring samt salg af sendetid.

Til § 53

Stk. 1 og stk. 2, nr. 1, svarer til den gældende § 15 d, stk. 1 og 2.

Stk. 2, nr. 2, er en ny bestemmelse, som svarer til lovforslagets § 37, stk. 4, om identifikation af foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit eller fællesantenneanlæg i større områder end ét lokalt område.

Det er for så vidt allerede i dag fast praksis, at Telestyrelsen i sine tilladelser til oprettelse og drift af sendere foreskriver en regelmæssig identifikation af senderen. Dette sker med henblik på det tekniske tilsyn efter loven om radiokommunikation. Et tilsvarende pålæg i forbindelse med lokal programvir-

ksomhed ved hjælp af fællesantenneanlæg kendes ikke.

Den her foreslåede bestemmelse har et andet formål, idet den går ud på at identificere den pågældende lokale radio eller tv-station over for lyttere/seere og eventuelt de lokale nævn, bl.a. med henblik på behandlingen af mulige sager om programvirksomheden.

Til § 54

Bestemmelsen svarer til den gældende § 15 c.

Til § 55

Bestemmelserne svarer til den gældende § 15 f, stk. 3-6. Det er en formel nydannelse, at det nu i stk. 4 udtrykkeligt fastslås, at det er indehaveren af en tilladelse, som har en ret til at indklage et nævns inddragelse af denne for Udvalget vedr. Lokal Radio og TV.

Dette er i overensstemmelse med fast praksis på området, idet ingen andre end tilladelseshaveren selv vil kunne gøre brug af tilladelsen fremover, hvis udvalget skulle vurdere nævnets inddragelse. Det kan imidlertid være hensigtsmæssigt at forebygge enhver tvivl om, hvem der i givet fald er klageberettiget.

Til § 56

Bestemmelserne afløser den gældende § 15 e, stk. 1-3. Nævnets kompetence til at udstede tilladelser er dog overført til § 57, stk. 2. Endvidere indeholder de foreslåede stk. 2, 3 og 5 flere ændringer.

Stk. 2 er en ny bestemmelse, der lovfæster en overgrænse på 5 for, hvor mange kommuner der normalt vil kunne gå sammen om at nedsætte et fælles nævn, dog med adgang for kommunalbestyrelserne til at opretholde én gang foretagne sammenslutninger og en mulighed for dispensation gennem Udvalget vedr. Lokal Radio og TV. De nævnsområder, der i dag omfatter mere end 5 kommuner, vil således kunne opretholdes.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, indgår det allerede i dag i forarbejderne til bestemmelsen om oprettelse af fælles nævn, at sådanne nævn som udgangspunkt kun kan omfatte et fåtal af kommuner, og at der skal opretholdes en klar afgrænsning mellem lokal og regional programvirksomhed. Samtidig viser det sig, at flere og flere kommuner i de forløbne år har dannet fælles nævn, således som loven åbner mulighed for – og der er i den forbindelse en tydelig tendens til, at antallet af kommuner inden for de enkelte fælles nævn er stigende.